

KAMARÁDSTVÍ NA TŘETÍ

Daniel Janů

Splendidum družstvo

KAMARADSTVI NA TŘETÍ

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

KAMARÁDSTVÍ NA TŘETÍ

Copyright © Daniel Janů, 2024

Cover © Splendidum družstvo, 2024

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2024

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-306-9 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-307-6 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-308-3 (PDF)

Obsah

1. kapitola
 2. kapitola
 3. kapitola
 4. kapitola
 5. kapitola
 6. kapitola
 7. kapitola
 8. kapitola
 9. kapitola
 10. kapitola
 11. kapitola
 12. kapitola
 13. kapitola
 14. kapitola
 15. kapitola
 16. kapitola
 17. kapitola
 18. kapitola
 19. kapitola
 20. kapitola
 21. kapitola
 22. kapitola
- Epilog*

1. kapitola

Litoměřice

Pátek

Pro některé zaslíbený den, protože po něm přijde sobota a nemusí se do práce. Mně osobně to bylo nějak jedno, protože představa, samozřejmě hypotetická, že by se chodilo do práce i v sobotu a volno by bylo v neděli a pondělí, tj. posunuté o jeden den, by znovu neměnilo nic na tom, že by se lidé těšili na volno ze soboty na neděli. To samé platí, když se netěší lidé do práce v pondělí. Bylo by všechno posunuté a netěšili by se na úterý. Opět by to nic nevyřešilo. Možná kdyby víkend trval tři dny, tak by to možná bylo zajímavější. Ale to je jenom kdyby, a je třeba vycházet z toho, co je.

Páteční ráno v práci začalo úplně stejně, jako každý den. Kafe, patnácti minutová řeč s vedoucím a hurá do práce. Jako realitní makléř jsem se musel ohánět. Takže jsem vyrazil do terénu. Ten den jsem měl domluvené čtyři schůzky s klienty. Čtyři nabídky prodeje bytu. Ve tři hodiny jsem to zabalil a odešel na vlak.

Mé odpoledne doma se odehrávalo na [četu]. Shodou okolností jsem objevil novou místnost s názvem, který mě hned zaujal – *Astrologie*. Vstoupil jsem tam. Přihlášen byl jen nějaký Jirka. Brom a

TomMass33. Zůstal jsem a myslím, že to bylo velmi dobré rozhodnutí. TomMass33 se po chvíli odmlčel, ale s Jiřím jsem se dal do rozhovoru a dozvěděl se hodně zajímavých věcí o astrologii, numerologii, posmrtném životě a cestě naší duše. Potom také o strážných andělech a dalších jiných nadpřirozených světech a jejich obyvatelích. Jiří byl opravdu velký fantasta a filozof. Třeba když mi vyprávěl o pekle. On si totiž položil otázku na existenci pekla.

...Když jsem si jednoho dne položil otázku nad existencí pekla, neměl jsem ani páru, že za několik měsíců se mi dostane do rukou kniha, ve které se psalo, že peklo je tady, na Zemi. Myslel jsem si o tom své, ale protože jsem hledal odpovědi na další své otázky, tak jsem se dostal k dalším a dalším knihám, známých i méně známých autorům, a někteří psali o tom, že si peklo vytváříme my sami, tady na Zemi. To peklo, ta špatnost je v naší mysli a své myšlenky, vize, představy přenášíme pak do reálného světa. Někdy je to znázornění toho, jak žijeme. Takže peklo nenastane, jak nás straší náboženští vůdcové, ale my už v něm žijeme. Stačí se rozhlédnout kolem. Neustále soudíme, bojujeme o vyjádření pozornosti i za cenu nejvyšší. Je zde stále potřeba ovládat ty druhé, všude je strach, zoufalství, hněv, nenávisť a nespravedlnost. Ve všech částech světa se utlačuje svoboda, ponižuje se lidskost.

To všechno je peklo.

Je to zajímavá myšlenka, s kterou jsem si pohrával, je to můj názor a nesnažím se nikoho přesvědčovat, že tomu má věřit, vždy záleží na každém, čemu uvěří a čemu ne. Myslím si však, že můžeme být otevřeni všemu a prožít tak neuvěřitelná dobrodružství. A jestli si někdo myslí, že život není

dobrodružství, tak se tedy šeredně mylí. Paradoxem je, no vlastně, spíše skutečnou skutečností, že každý v sobě má dobro, ale někteří obklopeni materialistickým světem, pocitem nedostatku lásky, pocitem viny, kterým trpí spousta lidí na tomto světě, se snaží to skrýt, ze strachu. Když si promítneme historii lidstva, není se však čemu divit. Již od pradávných věků ještě před výskytem lidské rasy zde byly různé války o moc nad Zemí.

Druhá strana pekla je reálná podstata vládnoucí skupiny v naší společnosti, kdy jsme uváděni úmyslně v omyl, abychom si mysleli, že se vlastně máme dobře, a že ti co vládnou, dělají pro nás maximum. V tom lepším případě se zájem veřejnosti přesune na určenou kauzu a přichází moment, kdy se lidé soustředí na onu kauzu, aniž by pocítili jiné aktivity, které nám jsou pěkně podsunuty, a to nemluví ani o těch předem připravených kauzách, které média taky někdy ještě pěkně přibarví a prostý občan to zbaští. Věřím, že by se našlo daleko více příkladů manipulace, lži a předem naplánovaných podvodů ve vyšších vrstvách naší společnosti, a nejenom v naší společnosti. Takové věci se dějí všude kolem nás, ve všech světových zemích.

Třetí stranou pekla jsou zažité pomyslné vzorce chování. Co, jak a proč děláme. V mnoha případech nekoukáme, jestli je to správné nebo jestli, to tak cítíme, prostě to tak děláme, protože se to očekává. Měli bychom se změnit? Zbavit se těch pravidel? Možná, že ano. Spousta předem nastavených pravidel nás akorát izolují a stávají se z nás oběti manipulace. Kritika, strach a pocit viny z nás dělají problematrické postavičky v chaosu dnešního světa. Oni jsou totiž příčinou mnoha problémů v našem životě. Stačí si připomenout jen naše dětství, rodiče a třeba i škola. Velmi důležitý aspekt v našem životě. Byli jsme klasifikováni a podle těchto kritérií jsme zařazováni do společnosti. Učitelé nás spíše učí data bitev, místo, aby větší důraz kladli na to, jak používat svou mysl, jak se učit sebelásce a lásce k

druhým. Přitom zapomínáme na základní fakt, že nikdo neví, co je pro toho druhého nejlepší. Na to musí přijít každý sám, pak bude šťastný.

Opět se vracím k otázce pekla. Existuje další strana? Možná, že ano, možná, že ne. Vytváříme si ve vlastních představách, co chceme: lásku, bídu, smrt, beznaděj, radost, smutek, rasismus a klidně i demokracii nebo toleranci, kterou máme stále v ústech.

A kolik má tedy stran peklo? Myslím, že hodně, protože lidská mysl je nekonečná.

Bylo to zajímavé vyprávění, působivá úvaha na téma peklo. Já sám, jsem se touto otázkou nikdy nezabýval. Možná proto, že jsem neměl takové myšlení jako Jiří. Jeho teorie, úvahy, to se fakt někdy nedalo pojmout najednou. A někdy jsem také vykřikl. „Cože? Napiš to ještě jednou?“ Až tak to bylo neuvěřitelné a neuvěřitelným dále zůstávalo. V té době jsem byl realista, ale nechtěl jsem být ten materialista, jak o nich Jiří pořád mluvil. Jsme však jimi skoro všichni, a to hlavně díky systému, který ve světě funguje...

Jiří byl hodně zajímavý člověk, a já byl rád, že jsem ho na četu potkal...

* * *

Byla sobota. Ten den jsem se dostal na chat [čet] už ráno. Udělal jsem si snídani a usedl k počítači. Po chvilce prohlížení jsem se proklikal do místnosti: *Naděje pro blázny*. Ze zvědavosti jsem tam nahlédl, o čem se tam baví. Věty typu: Žijeme jako ve snu, Naděje je opravdu důležitá nebo Všem kolemjdoucím připadám jako blázen, mě zaujali, a i když jsem tak trochu tušil, že místnost bude plná podivínů, odhodlal jsem se si s nimi začetovat.

Starman1: Ahoj, vy co žijete v naději

RoseMary: zdarec, blázne, což rozumu nemaje

Bylo to dost mimo mojí realitu, moje chápaní, ale zřejmě to byla reakce na můj vstup.

Starman1: jak to čtu, asi máme tak trochu všichni problém

RoseMary: jak kdo? J

Atomic.girl: mluv za sebe

Domina-Jana: chlapečku...

Starman1: jak se vede?

RoseMary: ujde to

Selenna200: je večer, slunce už nesvítí.

CrazyWolf: a že ty nejsi u telky?

Starman1: jsou tam zprávy

Atomic.girl: na to vy chlapi rádi čučíte, ne?

Domina-Jana: tak ten můj určitě

Starman1: tak jak kdo, myslím, že je to individuální

Selenna200: všichni jste stejní

RoseMary: neupřímní a sobečtí, že jo?

Selenna200: jasně

Starman1: nesouhlasím

CrazyWolf: ovšem, chlap

Starman1: opravdu nejsme stejní

RoseMary: tvůj pohled na věc

Selenna200: přesně

Starman1: L

Myslím, že jsem rychle pochopil, že tato ženská komunita mě mezi sebe jen tak nepřijme a co horší, že mě rovnou odsoudila, k ostatní skupině chlapů, k tomu zástupu, který oni vedou na popravu. Rozhodl jsem se proto odejít z místnosti, zasunul klávesnici a šel si udělat kafe.

Když v tom jsem dostal nápad, že bych se mohl přihlásit jako žena, oni nepoznají nic (*to je výhoda internetového světa*), a já se možná dozvím, proč jsou na mužskou populaci tak vysazené.

Že by zvědavost? Možná. Žádné možná, je to tak. Byl jsem zvědavý a tato ženská komunita byla opravdu zajímavou skupinou.

– Stal(a) se ze mě *Numina11*.

Virtuální svět umožňoval mnohé a jedním bylo to, že jsem mohl být úplně někdo jiný, kýmkoli. Hodiny a hodiny jsem trávil klábosením, vyprávěním, přeháněním, vymýšlením s (ne)známými lidmi – ženami. Lež a pravda na jedné rovině. Nic nemusela být pravda, i když se tvrdilo „to mi můžeš věřit.“ Na jedné straně skupina důvěřivců, těch, kteří si v dobré víře přišli popovídat, o svých problémech, bolístkách, radostech i starostech. Proč by taky

trávili tolik času – tady, ve virtuálním světě, když by byli šťastní a spokojení. A tento svět jim svým způsobem nahrazoval, byť jen dočasně, to, co neměli doma, o čem si nemohli povídat s nikým nebo s někým, kdo by naslouchal.

* * *

Za deset dní v této místnosti jsem se dozvěděl(a) hodně o mužích, o problémech žen, a co jim na chlapech vadí. V ten moment jsem si uvědomoval, jak my – chlapi v některých situacích jsme neohrabaní, neohleduplní a nespolehliví. A samozřejmě, že by se dalo vyjmenovat spousta dalších záporných vlastností počínaje neupřímností, sobeckostí, a někdy i přehnanou žárlivostí, ale v mnoha případech jsem se přesvědčil, že i ženy jsou hodně podobné některým charakterovým vlastnostem muže. V mnoho případech jsem se mohl přesvědčit, že chyba nebyla jen na mužské straně. V jiných případech zase měly ženy vymodelované představy, jak by měl ten mužský vypadat a jaký by měl být, opět to očekávání. Dalším faktorem jejich nespokojenosti bylo vyobrazení milostných příběhů vycházejících z romantických filmů a všelijakých jihoamerických telenovel.

Jako Numina11 jsem měl(a) skvělou příležitost, jak odkrýt podivné ženské duševní hlavolamy. Jako Numina11 jsem se nesnažil(a) zneužít této možnosti ve svůj prospěch, ale především jsem se snažil(a) pomoci a poradit jim, kde by možná měly něco změnit. Měl(a) jsem tu výhodu, že jsem byl(a) ve skutečnosti chlap.

Bylo to někdy až legrační, jak bylo lehké v roli ženy proniknout do duše jiné ženy. I když člověk udělá spoustu nelogických věcí, tak pořád má určitou představu, žije v jakémisi očekávání. To platí i oboustranně, ovšem v této komunitě to bylo jen na jedné z těchto stran, na té ženské.

* * *

Večer jsem se přihlásil jako Starman1 do mé oblíbené místnosti: *O hvězdách*. Ta však zela prázdnotou, tak jsem si prohlédl ostatní místnosti. Objevil jsem místnost s velmi legračním názvem: *Frantův mlýn*, a vstoupil jsem. Byli tam tři lidé; RampaQ, Kokakola a já.

Starman1: dobrý večer

RampaQ: dobrej

Kolaloka: mmn, jdu si udělat čaj

d.a.r.k.angel: krásný večer

RampaQ si začal hned stěžovat na to, jak si včera četoval s nějakými blbkami, a že měl chuť je po deseti minutách poslat do pr...

Starman1: to bylo včera, dneska je dnes

RampaQ: OK

Rampa se uklidnil a jeho špatná nálada se po chvíli změnila. Začal vyprávět o plánovaném výletu do Norska.

RampaQ: rozhodně se chci podívat do národního parku Jotunheimen, na nejvyšší skandinávské pohoří se stovkami strmých a rozeklaných vrcholů s ledovci, hlubokými údolími, roklemi, vodopády a jezery jako třeba údolí Ottadalen. **7.den** V Norsku pro změnu ohromí krása trochu jiné severské krajiny, nedozírná a drsná horská tundra se stády divokých sobů a tisíci čtverečních kilometrů hebkých koberců mechů a lišejníků, rozeklané vrcholky hor i nespočet průzračných jezer, do pevniny pak hluboce zaříznuté fjordy...

Starman1: celá Skandinávie je nádherná

RampaQ: to je, už jsem byl 2x ve Švédsku, jednou ve Finsku a v Dánsku, letos bych chtěl navštívit právě to Norsko, můj kamarád se tam byl podívat už 4x a s bráchou byli v Grónsku.

Starman1: no, páni, Grónsko, Eskymáci, někde jsem četl, že v Grónsku panují čtyři roční období: zima, červen, červenec a srpen – J

RampaQ: Grønland – Zelená země, jak Grónsko kdysi pojmenovali Vikingové. Díky jižním svahům se tam půda v létě víc prohřívá a krajina tak doslova překypuje zelení vegetace.

Starman1: jejda, to víš?

RampaQ: tak občas si něco přečtu, ale Vašek, ten brácha kámoše Honzy, co jezdí hodně do severských zemích, tak mi vyprávěl spoustu zajímavých věcí o této zemi.

Starman1: například?

RampaQ: například, eskymácké osady, pozorovat velryby, pižmoně, lední medvědy, soby, sněžné zajíce, polární lišky i polární vlky, procházet podél pobřeží pod útesy a obdivovat polární krajinu i plovoucí kry. Vidět alkouny a racky, jak si poletují kolem.

Starman1: jo, tak výlet do této země bych se dokázal představit

RampaQ: a to si neviděl Švédsko.

Starman1: no, neviděl.

RampaQ: prostě nádherná země. Říká se, že oproti Norsku jsou zdejší hory o něco uhlazenější, moře klidnější, lesy rozlehlejší a tisíce jezer a jezírek dodávají této zemi neopakovatelný zážitek. A věř mi, že ten byl ohromnej..

Starman1: viděl jsem jednou dokument a hned jsem si říkal, že tam bych se chtěl také jednou podívat.

RampaQ: je to kolébka úžasných přírodních krás, je tam spousta národních parků, lesy, jezera, bažiny nebo horské oblasti. Nechal jsem si poradit a udělal si výlet na horu Nuolja, opravdu neuvěřitelný...

Starman1: a co místní?

RampaQ: jak místní?

Starman1: místní lidi, lovce, myslivce?

RampaQ: J myslivce? To nevím, ty jsem nepotkal. Jen místy, u jezer, v některých národních parcích několik turistů, jinak v některých místech nepotkáš ani živáčka.

Starman1: a to si nezabloudil?

RampaQ: cesty jsou značené kamennými mužíky v tundře a v oblasti lesů u řeky pruhy na stromech.

Starman1: nezabloudil jsi?

RampaQ: jednou ano, ale je tu výhoda, že podél hlavních stezek jsou sruby nebo takové primitivní přístřešky.

Starman1: jeden můj známej jel do Norska rybařit, přemýšlel pak i o Švédsku

RampaQ: no tak to mohu doporučit jezera Hävlingen nebo Rogen, podle rybářů to jsou nejoblíbenější místa ve Švédsku, a úplně

to chápu, jen kdybys viděl ty průzračně čisté řeky a podél mořského pobřeží je to tak luxusní dobrodružství

Starman1: čisto a pořádek, krása, krása, krása...

RampaQ: taky nepotkáš nikoho, kdo by odhazoval odpadky do lesa, všichni se chovají opravdu ohleduplně a s velkou úctou.

Starman1: a co Finsko?

RampaQ: země tisíců jezer a nekonečných lesů, také je zde mnoho k vidění a i zde je příroda naprosto úchvatná, když jsem jel před dvěma roky do Švédska, tak jsme to vzal přes Dánsko, do Švédska a do Finska a pak zpátky do Švédska a pak letadlem domů..

Starman1: takže Dánsko jenom tak v rychlosti?

RampaQ: je tu přes čtyři sta ostrovů, s divokými útesy, modrými zálivy a fjordy kolem sytě zelených mysů, starobylá města, rybářské vesničky a přístavy, hrady, zámky, historické památníky na vikingské období, větrné mlýny, louky, pastviny a lesy.

Starman1: země pohádek

RampaQ: a to doslova 😊

RampaQ: hele asi to zabalíme, zejtra stávám brzo do rachoty.

Starman1: jasný, tak někdy J

RampaQ: určitě, toulky po severu jsou na dlouho, měj se čau...

Starman1: čau

Rozloučil jsem se a po písničky mých oblíbených *Solar Fields*, jenž mi některými skladbami opravdu připomínali svět chladných severských končin jsem místnost opustil...

2. kapitola

Byl večer a lampy na Máchových schodech osvětlovaly mírně prostor přede mnou. Moc se mi líbí tato stará zákoutí. Neuvěřitelně působivé křivolaké uličky mezi domy s omítkami, které jsou místy oprýskané. Ale to vůbec nevadí. Procházka po těchto schodech je vždy pro mě něčím, co mě vždycky dostane. Je to hluboké a opravdu to na mě působí. Prostě to má takové své kouzlo.

Našlapoval jsem opatrně na zem, a když jsem se dostával na okraj točivého zábradlí, všimnul jsem si dvou postav, které byly o něj opřené. Stály u sebe, mačkaly se jedna na druhou. Ustoupil jsem za roh, abych nebyl viděn, a hlavou mi projelo, že bych měl jít jinudy. Nerušit je. Ustoupil jsem a ještě jednou se podíval na líbající se postavy opřené o železné zábradlí, když jsem si uvědomil, že jednu z těch dvou postav znám, byla to Markéta. Kožená bundička s nápisem *Hope & Love* na zádech, avantgardní sestřih, rozčepýřené blond s modrými proužky, které samozřejmě moc vidět nebyly, ale ta blondatá svítila. Podle toho jsem jí poznal, kamarádku a prodavačku z cukrárny Lilie.

Usmál jsem se a rozhodl se vrátit dolů a skrze Jarošovku jít domů. Zarazilo mě však, že druhá postava, která se s Markétou líbá je také holka. Překvapilo mě to. Jako bych v tu chvíli měl dřevěné

nohy, nemohl jsem se pohnout. Jedno mé já říkalo: jdi, a druhé říkalo: zůstaň. Ta nerozhodnost schovávající se za zvědavost. Znovu jsem se pokusil pohnout směrem do strany, zpátky za roh, aby mě neviděly...

(má zvědavost zvítězila, zůstávám).

Mlčky jsem pozoroval, jak se vášnivě líbaly. Bylo to opravdu hezké a dokonce vzrušující. Rukama se omotávaly a osahávaly. Dlaněmi se hladily po vlasech, po ramenech, po prsou. Harmonie dvou toužících těl, moře vášně, polibky střídaly vzdechy. Bylo to něco neuvěřitelně působivého. Markéta si najednou povytáhla triko a pohyblivá ruka neznámé černovlásky zajela pod něj. Cítil jsem v sobě neuvěřitelný tlak, sílu, která mě táhla k nim. Věděl jsem však, že kdybych se prozradil, všechno to kouzlo by pominulo. Všechno bych to zničil. Okamžitě jsem je přenesl do svého světa, do své fantazie. Představoval jsem si, jak se u moře při západu slunce mazlí, líbají se. Vlastně, my všichni jsme se přesunuli do úplně jiného světa, do úplně jiného prostředí. Ony si užívaly tu rozkoš mezi sebou a já je z povzdálí pozoroval. Bylo to divné, praštěné a šílené. Jako kdybych dokázal rozumět tomu, co jedna k druhé cítí. Jako kdybych se napojil na jejich frekvenci a vstřebával veškerou tu lásku a něhu do svého srdce. Bylo to jako nějaké napojení se na lidskou přirozenost, na jednotu lásky a nezáleží na tom, kdo je zdrojem a vysílačem lásky. Jiří by možná řekl, že to byl jen projev spojení duchovní lásky s lidskou zvědavostí. Možná. Nicméně, můj rozum nad tím zůstal stát a srdce se soustřeďovalo k těm dvěma postavičkám. Člověk si moc dobře uvědomuje, když je jiný, odstrčen na okraj společnosti. Té konzumní a povrchní společnosti, která s ním už nepočítá. Bohužel žijeme podle určitých pravidel, neměnných. Jako kdybychom se měli

narodit a jít ve stopách našich předků, předem určených a dělat to, co se očekává.

A byl to holčičí smích, jenž přerušil mé úvahy. Bylo po všem, holky se upravily a spolu odešly pryč, směrem na náměstí. Já jsem ještě chvíli stál ve svém úkrytu a pohledem do černé oblohy jsem uvažoval o tom, jestli to mám Markétě říct, že jsem je viděl...

* * *

Druhý den jsme se potkali v čajovně.

Markéta tam už seděla. Stůl u okna, hned při vstupu, tak jsem si přisedl k ní. Byla šťastná a veškerá ta pozitivní energie z ní opravdu vycházela. Posadil jsem se a objednal si limetkový džus.

„Jsi šťastná, že?“ spustil jsem.

„Jo, to jsem,“ odpověděla.

„Co se stalo?“

„Víš, někoho jsem poznala.“

„Vidíš a já myslel, že to budu já,“ dodal jsem s úsměvem na tváři a vzpomněl si na včerejší zážitek na Máchových schodech.

„Už jsem ti říkala, že možná tak v minulém životě.“

„Já vím.“

„Nevíš nic,“ odsekla. „Jsi můj nejlepší kamarád, a to se nezmění.“

„Fajn.“

Naklonila se ke mně blíž a pošeptala. „*Jsem na holky.*“

„Opravdu,“ dodal jsem překvapeně.

„Jo, a před 14 dny jsem potkala – Kláru.“

„Hezké jméno.“

„Je krásná a je mi s ní moc fajn.“

„Tak to je dobře a kde jste se seznámily?“ zapojil jsem svou zvědavost.

„Chceš to vědět?“

„Určitě.“

„Tak dobře,“ vyhrkla nadšeně a spustila.

Viděl jsem, jak se jí lesknou oči, pochopil jsem, že je do ní opravdu zamilovaná.

...jela jsem metrem z práce a vystoupila v Holešovicích. Šla jsem na zastávku. Autobus do Litoměřic už tam stál, zástup lidí byl však dostatečně dlouhý, že jsem nemusela mít strach, že by mi ujel. Uviděla jsem jí ve frontě, jeden pohled a všechno bylo jasné...

„To jste vzájemně poznaly, že jste na holky?“ zeptal jsem se.

„Její pohled, její oči, to je řeč, která nepotřebuje slova.“

„Jasný,“ pokynul jsem hlavou, i když jsem vnitřně cítil, že o tom vím kulový. *I když jsem si vzpomněl znovu na Máchovy schody. Mám jí to říct nebo ne?*

„Zatím ne,“ odpověděl jsem si v duchu. „Počkám na příhodnější chvíli.“

„Určitě tě s ní seznámím.“

„Jo, to bude fajn. A odkud vůbec je?“

„Z Litoměřic.“

„Fakt?“

„Jo, z Pokratic.“

„A co vaši?“

„Zatím to nikdo neví.“

„Hm, to chce odvahu.“

„Já vím, ale řeknu jim to. Nesmím se stydět za to, co jsem.“

„To je fajn.“

„Fajn to bude, když to vezmou.“

„Třeba jo,“ usmál jsem se.

„Dáte si ještě něco?“ zeptala se sympatická obsluha.

„Zaplatíme,“ odvětil jsem.

„Dohromady nebo zvlášť?“

„Dohromady,“ odvětil jsem a podal jí dvoustovku.

„Adame, já si to zaplatím,“ šeptla Markéta.

„To je dobrý.“

„Tak děkuji.“

Dívčina mě zkasírovala a vrátila mi zbytek. Poděkovali jsme a opustili čajovnu. Venku se Markéta zastavila, „Jdu se podívat do parku.“

„Já už jdu domu. Jsem domluvený s kámošem na četu.“

„Taky bys měl vyrazit do přírody a nebýt pořád v tom virtuálním světě, závisláku,“ zacykla se a políbila mě na tvář.

Rozloučili jsme se a každý šel svou cestou. Markéta do parku a já domů.

* * *